

[Finansministeren.]

anerkendt; bl. a. har jeg selv hørt flere positive udtalelser om netop dette, at vi har kunnet holde reserverne, og at antallet af ændringsforslag og forslag om tillægsbevillinger er blevet reduceret meget væsentligt, samt at vi ikke har de overskridelser, vi har haft før.

Derfor kan vi sige, vi nu er så langt fremme, at langtidsplanlægning er mulig. Vi har oprettet et særligt kontor for budgetoverslag. Det blev oprettet sidste efterår, og man kan måske sige, at det markerer en ny udvikling. Bramsnæs lavede i 1924 budgetkontoret. Det var en stor ting dengang. Nu har vi lavet et budgetoverslagskontor eller et budgetplanlægningskontor, og det markerer jo i virkeligheden det nye, der er sket, fra Bramsnæs lavede sin reform i 1924-26 og til nu, hvor vi alle er enige om, at det er nødvendigt med planlægning. Jeg vil imidlertid understrege, at det kræver samarbejde, det kræver samling. Det er ikke blot noget, regeringen kan gøre. Det kræver også en ny holdning over for disse problemer. Til syvende og sidst er det nemlig også et spørgsmål om politik og ikke blot om, hvordan man indretter det ene eller det andet kontor i finansministeriet.

Må jeg også benytte lejligheden til at sige et par ord om dette med statsudgifternes voldsomme udvikling og den eksplosion, man hævder der har været i statsudgifterne. Jeg sad i går og kiggede på tallene i den økonomiske årsoversigt for årene 1960-65. De viser ikke nogen voldsom eksplosion af statsudgifterne. De viser ikke billedet af en stat, som er forslugen, og som lægger sig på hele produktionsfremskridtet, således som man gerne har villet give det udseende af. Der har været en fremgang i bruttonationalproduktet for 1960 til 1965 på godt 30 milliarder kr. Heraf tog de private investeringer 6,5 milliarder kr. og det private forbrug 16 milliarder kr., altså 22,5 milliarder kr. i alt. Det offentlige forbrug tog 5,4 milliarder kr. og de offentlige investeringer 2,5 milliarder kr., til sammen knap 8 milliarder kr. af stigningen på de 30,4 milliarder kr. Det er altså ikke helt rigtigt, når man vil fremstille det således, at det er den glubske stat, som er skyld i inflationen.

I øvrigt vil jeg i den forbindelse fremhæve, at netop de, der både her i dag og i

debatten forleden talte så meget om statens udgifter som en af årsagerne til inflationen, skulle lægge en lille smule mere mærke til, hvad de sagkyndige på dette område siger. Jeg kan anbefale, at man endnu en gang læser inflationsbetænkningen, at man læser den betænkning, som de tre vise, formandskabet for det økonomiske råd, afgav i november sidste år, og at man læser den økonomiske årsoversigt for 1965 — jeg kunne nævne mange andre redegørelser. Alle disse redegørelser går nemlig ud på, at hvis man virkelig vil beherske udviklingen i statsudgifterne, kan det ikke nytte noget, at man som hr. Poul Møller har sagt det i dag, kun dækker udgiftsstigninger. Det er jo det, det konservative parti har lagt sig fast på i debatten omkring finanspolitikken. Man siger hus forbi, for man er jo med til at dække de udgiftsstigninger, man har stemt for her i folketinget. Det er da også helt rigtigt; jeg vil ikke bestride, at sådan forholder det sig. De konservative har naturligvis, må vi vel sige, stemt for dækningen af de udgifter, de har været med til at vedtage her i folketinget, men det er jo slet ikke tilstrækkeligt, hvis man vil føre en moderne økonomisk politik. Alle disse redegørelser fra de økonomisk sagkyndige og sidst fra antiinflationssudvalget er jo én eneste stor kritik af den økonomiske politik, som det konservative folkeparti her har argumenteret for. Man anfører jo netop udtrykkeligt, at en stigning i statens udgifter ikke blot skal dækkes til 100 pct., men til betydelig mere end 100 pct., hvis vi vil undgå inflation, altså akkurat det samme synspunkt, som det, der er gjort gældende fra regeringens side. Hvis man vil føre en moderne og effektiv finanspolitik, må man altså indstille sig på at lytte en lille smule til det, vi andre siger, og til det, eksperterne siger om, hvorledes man skal føre denne finanspolitik.

Jeg vil derefter vende mig til spørgsmålet om skattereformdrøftelsernes sammenbrud. Jeg kan slet ikke anerkende den fremstilling, som hr. Poul Hartling har givet i dag. Hr. Poul Hartling sagde naturligvis, at regeringen ville ikke dette forlig, ville ikke give garantier, ville ikke noget, hvorimod venstre kun ville, at man skulle fortsætte forhandlingerne på skattefradragsrettens grund, og at forliget for øvrigt skulle